

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

říjen 2009

Č. 8

Blahoslavený Karel Rakouský, otec rodiny, rakouský císař a český král

21. říjen:

V měsíci říjnu, kdy si připomínáme řadu významných svátků a výročí, neměli bychom přejít bez povšimnutí ani liturgickou památku posledního českého krále a rakouského císaře bl. Karla Rakouského z Habsbursko-Lotrinské dynastie.

Bl. Karel se narodil 17. srpna 1887 v Persenbeugu, v Dolním Rakousku, jako nejstarší syn arcivévody Otty (1865–1906) a Marie Josefy Saské (1867–1944), císař František Josef I., (1830–1916) byl jeho prastrýcem. Malého Karla v nepřítomnosti otce opatrovala jeho zbožná matka a domácí učitelé ho vychovávali v přísně katolickém duchu. Na vídeňském gymnáziu u skotských františkánů studoval přírodovědné obory. Dne 21. října 1911 se oženil s princeznou Zitou z Bourboncko-Parmského rodu (1892-1989) a 20. listopadu 1912 se jim narodil první syn, Otto. Karel Rakouský měl mimořádně vřelý a osobní vztah k Čechám: Kromě

velmi dobrého zvládnutí jazyka, absolvoval v Praze právnická studia; v Čechách také sloužil u dragounského pluku v Brandýse nad Labem, pobýval ve Staré Boleslavi, v Zákupech aj.

Když byl Karlův strýc a následník trůnu František Ferdinand d'Este zavražděn roku 1914 v Sarajevu, stal se Karel po smrti Františka Josefa I. (21. 11. 1916) rakouským císařem a českým králem. Císař Karel tak nastoupil vládu v průběhu I. světové války. Po celou dobu své vlády usiloval o její ukončení a uzavření míru, ale neúspěšně. Od samého počátku Karel I. chápal svůj úřad jako svatou službu svému lidu. Jeho sociálněpolitická opatření z roku 1917, jako např. zákon na Ochranu nájemníků (28. ledna), vytvoření Ministerstva sociální péče (1. června) či Ministerstva národního zdraví (30. srpen) existují prakticky dodnes. Karlovým hlavním zájmem bylo následování křesťanského poslání i v politických činech.

Po válce byl zbaven vlády, nucen odejít do vyhnanství a jeho majetek nástupnické státy zabavily bez náhrady. Císař a král Karel nezneužil státních ani rodinných financí k tomu, aby vytvořil zahraniční konto, ze kterého by mohl pohodlně žít. Nástupnické státy odmítly poskytnout vyhnanému panovníkovi jakoukoli apanáž a rodina se tak dostala do finančních nesnází. Nebylo vyhověno ani jeho žádosti o azyl v nově vzniklém Československu, o který žádal. Proto ve svém vyhnanství na Madeiře (císař měl v této době 7 dětí a císařovna znovu byla těhotná) se musel v zimním období ubytovat v nevyhovujícím, vlhkém domě s plísní na zdech. Když začínala jeho nemoc, nechtěl z finančních důvodů pozvat lékaře, takže se z nachlazení vyvinul zápal plic, na který za velkých bolestí zemřel v sobotu 2. dubna 1922 ve věku 34 let. Pohřben je na Madeiře, v kostele v Nossa Senhora do Monte. Bl. Karel své utrpení obětoval za „své národy“, aby se smířily a našly cestu k sobě. Čechy mu obzvlášť ležely na srdci, modlil se za ně ještě na smrtelné posteli, několik hodin před svou smrtí.

Brzy po smrti císaře Karla začalo úsilí o jeho blahořečení. Za blahoslaveného jej prohlásil v Římě papež Jan Pavel II.

dne 13. listopadu 2004. Blahořečení Karla Rakouského provázely v naší vlasti rozpaky, typické pro řadu postav nadnárodní povahy spojených s českými dějinami; dosud nebyl ani zařazen do českého liturgického kalendáře. Jeho památka se slaví 21. října, v den výročí jeho svatby s císařovnou Zitou.

Modleme se: Bože, Otce náš, Ty jsi nás obdaroval příkladem blahoslaveného Císaře Karla. Vzal na sebe obtížný úřad v dobách nejtěžších s důvěrou věřícího. Ve všem se řídil podle Tvého Syna, pravého Krále. Svůj život tak prožil ve skromnosti, v upřímné lásce k chudým a v nezištném úsilí o mír. I v utrpeních na smrtelném loži plně doufal v Tebe a vkládal vše do Tvých rukou. Všemohoucí a milosrdný Otče, prosíme Tě, dej nám, abychom si na přímluvu Císaře Karla uchovali k Tobě i v těžkostech a protivenstvích bezvýhradnou důvěru a abychom odhodlaně ve všem následovali příklad Tvého Syna. Dej, ať se naše srdce otevře chudým a posiluj naše snahy o mír v rodinách i mezi národy. O to Tě prosíme skrze Krista, Pána našeho. Amen. (S církevním schválením Vídeňské arcibiskupské Eparchie 18. 5. 2004).

fr. Efrem Jindráček, OP

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

Co to je růženec

Růženec je především modlitba rozjímavá, niterná. Je to modlitba kristologická, směřuje ke Kristu, který je ve středu růžence, a tedy i ve středu rozjímání. Podkladem růžence je uvažování o událostech z jeho života. Nejde tedy o jednotlivá slova zdrávasů, ale o události z života Ježíšova.

Je k tomu ale potřeba šňůrky s růžencovými zrnky? A nejsou zde slova zbytečná? A růženec je modlitba pro ty (či pro ty chvíle,) které by "rušilo" absolutní ticho. Slova zdrávasu se stávají jakýmsi řečištěm, kterým plyne proud myšlenek, stávají se pomůckou k lepšímu soustředění. Jsou jako břeh, na který naše prchavé myšlenky narážejí a vracejí se zpět do řečiště. Šňůra růžence a její zrnka jsou k

tomu, aby nás vedly. (*Naše víra, str. 233-234*)

Vznik růžence

Modlitba růžence má svůj kořen v modlitbě žalmů. Křesťané hned od počátku přejali žalmy jako podklad pro svou modlitbu. V žalmech totiž každý člověk snadno poznává Boha, jako svého nejvyššího dobrodince a spasitele, ke kterému je možno se obracet s díky a od něhož se může s důvěrou žádat milost, pomoc, milosrdenství a odpuštění hříchů.

Zvláště poustevníci a řeholníci se hojně modlili žalmy. V jejich společenství se každý zavázal alespoň jednou týdně pomodlit se nad všemi 150-ti žalmy. Časem se vžilo,

že se ke každému žalmu přidávalo jedno tajemství z Ježíšova života. Tak vznikl soubor 150-ti tajemství k jednotlivým žalmům. Protože ale někteří bratři neuměli číst, vyvinul se časem zvyk modlit se místo 150-ti žalmů 150 "otčenášů" a "zdrávašů". Tato modlitba se prokládala velebním Nejsvětější Trojice ve zvolání: "Sláva Otci...". Později se počet tajemství snížil na patnáct, takže bylo možné se je naučit nazpaměť. Křesťanská víra začala později nahlížet na tajemství Ježíšova života Mariiným pohledem, tedy pohledem té, která Boha plně přijala do svého života, jeho slovo slyšela, uchovávala ho ve svém srdci a zachovávala ho (*srv. Lk 2, 51; 11, 28*). Růženec tak lidem připomíná, z pohledu lidí, nejvýznamnější Boží činy.

Růženec by neměl být samoúčelnou modlitbou, ale modlitbou, která křesťana

učí, podněcuje a pomáhá se otevřít Bohu a jen na Něm založit osobní život a naději. Toto vše je zvláště zřejmé ze závěrečné modlitby v růženci: „Bože, Tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu; dej nám, prosíme, abychom na přímluvu Panny Marie podle těchto tajemství žili a dosáhli toho, co slibují. Skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.“ (*Podle prof. Dr. L. Rupčiče: Zprávy z Medžugorje, č. 10-94*)

Mariiny vzpomínky

Maria žije s očima upřenými na Krista a každé jeho slovo je pro ni pokladem: Maria to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom (*Lk 2,19; srov. 2,51*). Vzpomínky na Ježíše, pevně vtištěné do jejího ducha, ji provázely za všech okolností, když ve své mysli znovu prožívala rozličné okamžiky svého života po Synově boku. Právě tyto vzpomínky jsou v jistém smyslu podstatou "růžence", který Maria během dnů svého pozemského života neustále recitovala.

Také nyní, uprostřed radostných zpěvů v nebeském Jeruzalémě, je příčina jejích díky a její chvály stejná. Právě ona inspiruje její mateřskou péči o putující církve, ve které Maria - šířitelka evangelia - "děj" svého vyprávění dále rozvíjí. Maria věřícím stále znovu a znovu předkládá "tajemství" svého Syna s přáním, aby je kontemplovali, a Kristova tajemství tak mohla prokázat veškerou svoji spasitelnou moc. Křesťanské společenství se modlitbou růžence vlastně sladuje se vzpomínkami a pohledem Mariiným. (*Apoštolský list o růženci, 11*)

*Pastoračního střediska při Arcibiskupství pražském.
(Převzato z Internetu)*

NĚCO ZNOJEMSKÉ HISTORIE

KAPLE SV. LUCIE VE ZNOJMĚ

Zpravodaj Znojemských farností přinášel v minulých ročnících řadu příspěvků, ve kterých pod názvem Něco znojemské historie informoval čtenáře o stávajících i zaniklých svatyních. V dnešním příspěvku se zmíním o radnici a kapli sv. Lucie. Málokterému obyvateli Znojma jsou známy podrobnosti o tomto souboru. Z původního gotického objektu radnice se zachovala jenom vlastní věž, dnes dominanta města a symbol jeho mnohasetleté identity. Na místě gotické radnice je dnes jenom Radniční ulička, která spojuje Obrokovou a Zelinářskou ulici.

Původně řadová, dnes už solitérní budova radnice je konglomerát z několika domů a stojí na spojnici dvou hlavních tržišť, – dnešního Dolního a Horního náměstí. Dnešní radnice s dominantou věže zůstává symbolem správní identity královského města Znojma a je viditelná ze všech světových stran.

Existence radnice podle dnes neznámého rejstříku je doložena již k roku 1397 pod názvem „domus pretoriae“. Podle zmínky z roku 1408 byla to patrová budova s klenutými místnostmi a věžkou. Nově založená královská města spravovali zpočátku rychtáři. Roku 1307 udělil král Jan Korutanský Znojmu Pražské správní právo a roku 1336 král Jan Lucemburský daroval městskou rychtu louckému klášteru. Z roku 1363 se zachoval rejstřík Znojma, vlastně první pozemková kniha. Města v celé Evropě procházela složitým vývojem a také rostl rozsah jejich práv. Dosavadní budovy radnic nestačily a bylo nutné je rozšiřovat. Bylo tomu tak i ve

Znojmě. Po husitských válkách začali se stavbou nové pozdně gotické věže, jak to dokládají dvě desky na věži. Prvá z nich z roku 1447 mluví o zahájení stavby a uvádí jméno stavitele magistra Mikuláše ze Sedlešovic, druhá z roku 1448 nám sděluje, že stavba byla provedena za krále Ladislava (Pohrobka). Roku 1453 byl na věž zavěšen zvon. Na koruně zdiva věže je nasazen přečnávající ochoz se čtyřmi stanovými věžičkami a jehlan prorostlý hranolem diagonálně natočeným s dalším ochozem a věžičkami. Původní břidlicovou krytinu střechy věže nahradil roku 1592 měděný plech. Roky 1505-1510 byla radnice rozšířena o sousední Holzmüllerský dům. Na zadní straně domu do Zelinářské ulice je dnes postaveno prodloužené jižní a severní dvorní křídlo staré radnice. Po využití prostorů původního gotického městiště pro obchod se stále více využívalo pro dostavbu radnice zadní volné strany v Zelinářské ulici. Zde se našla i radní síň s kaplí sv. Lucie, o které se ještě zmíníme.

Nesdílne 17. století, poznamenané peripetií Třicetileté války, bylo poznamenáno poválečným úpadkem města. Přesto roku 1661 koupilo od louckého kláštera další tzv. Golzův dům. Téhož roku postoupil Georg Franz von Ostethan (z Ostišova) městu část svého domu místo zapomenuté losunky za švédského rabování. Pro městskou radu byla tato transakce žádoucí, protože tato část domu sousedila se Golzovým domem a umožňovala majetkové i stavební propojení obou objektů.

V 18. století byl Golzův dům využíván jak pro slavnostní ceremoniály při instalacích městské rady, pro ubytování

vzácných návštěv a pro další městské orgány, zejména v druhé půli 19. století. Při reorganizaci státní správy na území rakouského císařství pronajalo město budovu staré radnice s tavernou Ministerstvu spravedlnosti pro nově zřízený krajský a okresní soud, který se vystěhoval do vlastní nové budovy až roku 1918. Přestavba Golzova domu ze třetí čtvrtiny 19. století byla zdůvodněna přeložením městských úřadů ze staré radnice. Soubor domu byl dotvořen připojením a komunikačním propojením dlouho samostatného zadního domu. Přední dům do Obrokové ulice byl zvýšen o další podlaží a přistaven rohový dvouosý jihovýchodní risalit. Přitom byly roku 1882 odbourány staré masné krámy a všechny fasády sjednoceny přefasádováním. Úzký zděný objekt při Zelinářské ulici byl zbořen a otevřena nová radniční ulička.

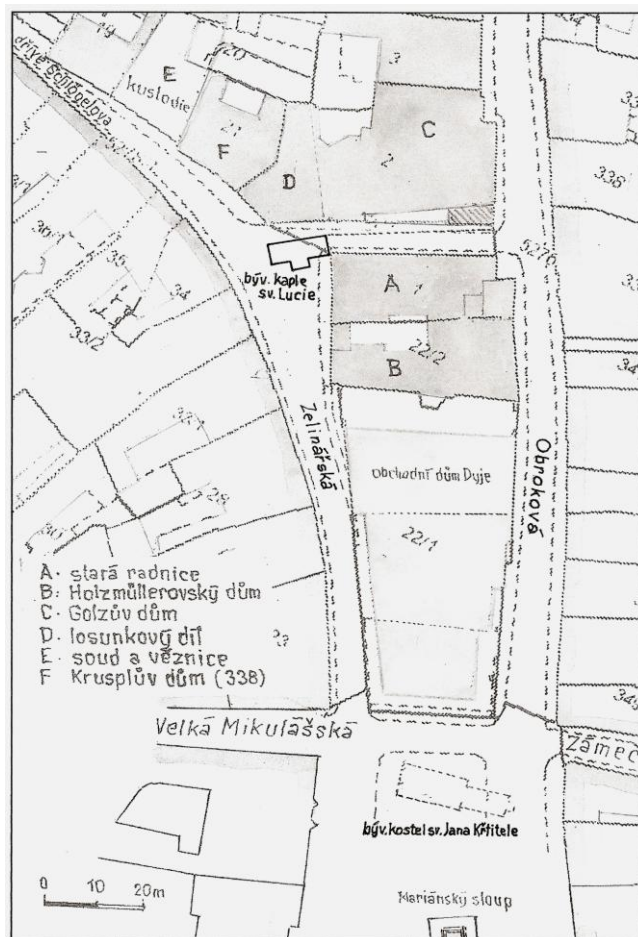
Po roce 1919 byly prostory staré radnice až do roku 1945 příležitostně pronajímány. V bojích na konci II. světové války byly budovy pod radniční věží zničeny a v roce 1946 odklizeny pro zamýšlenou výstavbu nového radničního traktu, k němuž však nedošlo. Zbylá část staré radnice byla v letech 1950-1953 upravena podle nekoordinovaných návrhů různých architektů.

Brutálně působící obchodní dům D Y J E je postavený na místě demolovaných domů po roce 1970, vlastně jen nahrazuje středověký kupecký dům.

Loucký klášter spravoval v 18. století některá převorství, proslulá pěstováním vína také na sousedních územích jako jsou Uhry, Slovensko a Rakousko. Z těchto zemí se rozšířily na území Znojemska i různé lidové zvyky. Jedním z takových zvyků bylo i slavnostní ukončení vinobraní.

Už dříve ve znojemském kraji ve výročních dnech zasvěcení kostelů se slavila

tato výročí. Na Hradišti u sv. Hypollita to býval sv. Hypollit (2.12.), ve městě Znojmě den sv. Mikuláše (6.12.) a patronka města sv. Lucie (13.12.). Začátek adventu v prosinci byl vhodný den i pro oslavy konce vinobraní, protože součástí příjmu města byl i výnos z četných vinic. Odhaduje se, že v 18. století bylo ve znojem-

ském regionu celkem na 740 ha vinic.

Na den patronky města sv. Lucie bývala v radniční kapli u oltáře sv. Lucie slavná mše sv. a po ní pokračovaly bujaré oslavy v radničním sklepě dlouho do noci. Zdá se, že tyto daly podnět i ke vzniku pranostiky: Svatá Lucie noci upije, ale dne nepřidá. Poslední taková slavnost se uskutečnila v roce 1779 a mši celebroidal sám Loucký opat Gregor Lambeck.

Po smrti císařovny Marie Terezie r. 1780 zahájil její nástupce císař Josef II. celou řadu zásahů do církevního života a tyto vystupňoval až po samý okraj únos-

nosti. V roce 1781 začal rušit kontemplativní kláštery, 1783 přebytečné kaple a kostely a modlitební bratrstva. V roce 1786 zavedl i jednotné slavení tzv. „císařského posvícení“ vždy ve třetí říjnovou neděli. Všechna tato nařízení nepřispěla k udržení dřívějších zvyků a k určitému zmírnění došlo až po napoleonských válkách. Zapomnělo se tak i na slavnosti v den sv. Lucie; časem přestala sloužit bohoslužbám i kaple, která se změnila ve skladiště. Poslední zbytky staveb ze staré radnice v Zelinářské ulici padly pod krumpáči při rozšíření Radniční ulice až v roce 1882. Nezachoval se ani obraz zachycující okolí kaple. Kaple nebyla loka-

lizována a vypadla tak z podvědomí obyvatel.

Poloha kaple je zaznamenána pouze v málo přesném mapovém operátu. Je to Situační plán krajského města Znojma z r. 1815 (šikovatel Thomas Weeber), indikační skica z r. 1824 a reambulovaná katastrální mapa z r. 1872. Regulační plán schválený městskou radou v roce 1871 polohu kaple již nezaznamenává. Písemně se o kapli zmiňuje jen Antin Vrba v kronice Znojma (1902) a zápis Kronika stavebního úřadu 1838-1890 (uložená v horní bání radniční věže). Obě písemnosti přeložil kolem roku 1990 Zdenek Bína.

V. Pavlík

CHARITA

Dýňová stezka

Srdečně Vás zveme na další ročník Dýňové stezky, která se uskuteční **16. října 2009**. Sraz účastníků bude **od 18:30 do 20:00 hod.** vstup do parku na Komenském nám. na rohu ulice Kovářská - u lékárny. Na všechny děti, které se stezky zúčastní, čeká malý dárek, rodiče si mohou zakoupit výrobky klientů našich zařízení. Spoustu zábavy si tu užijí děti i dospělí. Přijďte se podívat!.

Charita Znojmo

DOPIS NEMOCNÝM - NEJEN NEMOCNÝM

Bůh ti dal tvář, ale usmívat se musíš sám ..

„Stáří pro mne není vězení, ale balkon, z něhož vidím dál – jasněji.“ napsala po své osmdesátce spisovatelka M. Kaschnitzová.

Dobře známe chatrnosti našeho stáří, ale přece dobře rozumíme, že naše zmoudření věkem nám pomáhá vidět svět jaksi Božím zrakem a srdcem. Z této smíř-

livé síly vyrůstá trpělivost s chybami druhých i vlastních – a zvláště cenný klenot stáří – humor.

Paní Kennedyová měla opravdu dostatek důvodů, aby slovo „radost ze života“ škrtnula ze svého slovníku: nejstarší syn jí padl za války, zeť také. Další syn, John, prezident USA, byl zavražděn. Zavražděn byl i syn Robert. Jedna dcera přišla o život při leteckém neštěstí. Druhá dcera je už víc než třicet let chorá, nesoběstačná. Další syn byl zapleten do trapných afér, přičemž jeho průvodkyně za podivných okolností utonula. Jeho manželka čas od času propadala alkoholu. Jejich synovi byly amputovány nohy.

A přesto Rose F. Kennedyová – sama v hlubokém stáří – doporučovala duševní činnost, zájem o druhé. Zemřela ve 104 letech.

Když byla kolem stovky, napsala si: „Každý den – se svými dary i se svými nebezpečími – nám přináší radost ze života. Stále ještě každý den vychází slunce, i když ho zakrývají mraky, i když ho zahalí bouřky. Stále v nás ještě tluče živé srdce, i když staré tělo cítí potíže. Ještě v nás tluče srdce, které může věřit i doufat i milovat.“

Rose F. Kennedyová však také nijak neváhala zdůrazňovat, že právě křesťanská víra jí dodává sílu napsat: „Když se bouře utiší, pták začne zpívat. Proč by se právě tak neměl člověk radovat z každého slunečního paprsku, který mu zůstal? Kéž by lidé byli vděčnější za to, co jim zůstalo, místo aby naříkali nad tím, co nemají!“

V době mého mládí mívala zbožná horlivost často podobu negativní. Dominikán Silvestr Brait, kterého jsme všichni milovali, to bez milosti kritizoval:

„Naše náboženské snažení je často křečovitě:

Jsou lidé, kteří neustále přemýšlejí o sobě. Usilovně se snaží něčím ‚naplnit‘,

svůj duchovní život, ale mají to všechno nějak zamotané.

Děsí se svých chyb, děsí se Boha, ale přitom si libují v představě své duchovní velikosti a dokonalosti, ke které už už směřují.

Spoléhají se víc na své snažení, než na Boží milosrdenství. Domnívají se, že každou chvíli musí vzbuzovat dobrý úmysl, cvičit se v přítomnosti Boží, pěstovat ctnosti, stále na sobě něco dělat, celý den křečovitě naplňovat něčím duchovním, místo aby pro ně byla duchovním životem klidná, prostá, samozřejmá cesta dnešním dnem v Boží lásce.

Příčina jejich neklidu je v tom, že rozdělují svůj život na duchovní a pak ten světský. Neumějí vděčně přijímat přirozené Boží dary, bojí se lásky. Neumějí posvětit práci, vidí v ní jen překážku, že nemohou stále myslet na Boha a věnovat se "duchovnímu" životu. Domnívají se, že musí svůj život přeplnit všelijakými duchovními prostředky.

Nemusíš tolik přemýšlet, jak stále projevovat Bohu lásku.

Láska k Bohu nezáleží ve vnějších činech, ani v množství skutků, ani ve stálém mluvení o Bohu, ani v mnohomluvném modlení, ale ve snaze využít příležitosti k dobrému.

Příčina křečovitěho typu křesťana je v tom, že středem tohoto člověka není Bůh, ale on sám, Boha se spíš bojí, než aby ho miloval. Bojí se smrti, bojí se zatracení. Proto se chce pojistit velkým počtem "zbožných úkonů". Kdyby víc myslel na Boha a měl o něm křesťanštější smýšlení, věděl by, že Ježíš se jmenuje Spasitel a ne Zatrátitel, a nebyl by tak nekřesťansky úzkostlivý o své spasení.“

Z knihy L. Simajchl: Stáří

TEN ČAS!

Mít před sebou náskok

V napětí moderního způsobu života, který vedeme, je otázka hospodaření s časem velmi důležitá. Nebudu se vás snažit přesvědčit, že máte spoustu času a můžete se modlit, kdy se vám zachce. Chci mluvit o tom, jak hospodařit s časem v napětí a shonu života. Ušetřím vás popisování způsobů, jak lze získat více času, chci jen říci, že když se budeme snažit trochu méně časem plýtvat, pak ho jistě budeme mít více.

Využijeme-li pouhé zlomky tohoto proplývaného času pro krátké chvílky duchovního soustředění a modlitby, možná zjistíme, že máme času docela dost. Když pomyslíte na to množství prázdných minut během dne, v nichž něco děláme jen proto, že se bojíme prázdnoty a toho, že budeme jenom sami se sebou, uvědomíte si, že necháváte uniknout mnoho krátkých chvil, které by mohly patřit současně vám i Bohu. Já však chci mluvit o něčem, co považuji za ještě důležitější.

Je to způsob, jak čas ovládat a zastavovat. Můžeme se modlit k Bohu jenom tehdy, když jsme ve stavu stability a vnitřního pokoje, tedy tváří v tvář Bohu, a tyto okolnosti nás zbavují smyslu pro čas - ne pro objektivní čas, který měříme pomocí hodin, ale subjektivního pocitu, že čas rychle plyne a my ho nemáme příliš nazbyt.

Chtěl bych nejprve obrátit vaši pozornost k něčemu, co všichni známe a často o tom mluvíme. Není vůbec potřeba běžet za časem, abychom ho dohonili. On neběží od nás, běží k nám. Ať už si uvědomujete každou následující minutu, která k vám přichází, nebo ne, ona stejně přijde. Byt byste se snažili sebevíc, budoucnost

se stejně stane přítomností, a není proto třeba snažit se už teď skočit z přítomnosti do budoucnosti. Stačí prostě čekat, až přijde. V tomto smyslu můžeme být dokonale nehybní a přitom se pohybovat v čase, protože je to čas, který se pohybuje.

Znáte jistě tu situaci, kdy sedíte ve vlaku nebo v autě a neřídíte: můžete se dívat z okna, číst si, přemýšlet, odpočívat a vlak se stále pohybuje, a v určitém okamžiku, který byl ještě před chvílí budoucností, je tady najednou příští stanice nebo stanice, do které jedete. Myslím, že toto je velmi důležité. Chyba, kterou často děláme ve vztahu ke svému vnitřnímu životu je, že si myslíme, že když budeme pospíchat, dosáhneme vlastní budoucnosti dříve - trochu jako ten muž, který běžel z posledního vagónu vlaku do prvního v naději, že si tak zkrátí vzdálenost z Londýna do Edinburghu. Hned je nám jasné, jak je to absurdní, ale když se stále snažíme mít sami před sebou kousíček náskok, žádnou absurditu necítíme, přestože nám to zabraňuje žít plně v přítomném okamžiku, což je, odvažuji se říci, jediný okamžik, v němž skutečně existujeme, neboť i když si myslíme, že jsme předběhli čas nebo sami sebe, ve skutečnosti jsme tak neučinili. Jediné, co jsme dokázali je to, že stále spěcháme, rozhodně se však nepohybujeme rychleji. Museli jste toho být svědky víckrát než jednou. Někdo, dva těžké kufry v ruce, se snaží chytit autobus, běží tak rychle, jak jen může, tak rychle, jak mu to zavazadla dovolí, a myslí jenom na to, že chce být jinde, než je.

*Antonyj Surožskij
(z knihy „V jámě lvové“)*

VIDĚT BOHA

Vidět Boha není to přání většiny z nás? Konečně vidět jeho tvář, uslyšet jeho hlas a dotknout se ho. Vidět toho, který je neviditelný, uslyšet toho, o kterém myslíme, že spíš mlčí, dotknout se toho, který nemá tělo, který je dokonalý duch. Vložit prst do jeho rány, vložit ruku do jeho boku jak Tomáš... Všechno by bylo mnohem snadnější, možná i život by byl zase mnohem lehčí. Viděli bychom smysl očekávání, oběti by získaly svůj ztracený význam. Vidět Boha, aspoň jednou, aspoň jednu chvíli... Stačí otevřít stránky Nového zákona a hned poznáme, že to naše přání není nic neobyčejného, není nic divného. U svatého Lukáše čteme, že Herodes si moc přál vidět Ježíše, protože hodně o něm slyšel a nevěděl, co by si měl o něm myslet. Ale toto upřímné přání bylo odmítnuto. Král uviděl Ježíše až v tu chvíli, kdy Kristus stál před ním odsouzený a připravený na smrt. Viděl ho ve chvíli, kdy se musel rozhodnout: „Jsem s ním, nebo proti němu?“ Ježíš stál před ním ne kvůli nějaké senzaci, ale aby mohl život zachránit nebo ztratit (a šlo o jeho, Herodův život, ne jak si myslel Pilát o život

Ježíšův). Nemám na to žádný důkaz, ale dovolím si říci, že Bůh se nám dává poznat nejčastěji v podobě chudého, odsouzeného nebo doslova ukřižovaného člověka. Stojí před námi jako Lazar z evangelia, abychom se uměli rozhodnout: jsem s ním, nebo proti němu? Zjevuje se ne pro moji zvědavost, ale proto, abych něco udělal. K tomu využil všechny prostředky: poslal Mojžíše a proroky, poslal svého syna, který se ztotožnil s každým chudým a trpícím. Pokud nám to nestačí a nevidíme v nich jeho pravou tvář, tak stejně by nám nepomohlo, i kdyby se někdo ze zemřelých vrátil a popsal to všechno, co poznal po své smrti. „Pane faráři, jsem věřící, ale nejsem fanatička“. To je dobře, já také nejsem fanatik a nejde nám o žádný fanatismus. Jde prostě o to, abychom uměli slova proměnit v skutky. Abychom uměli o lásce nejen povídat, ale uměli opravdu milovat. Abychom po Bohu nejen toužili, ale poznávali ho v bližních.

*P. Miroslav Gierka
(Převzato z Internetu)*

INFORMACE - bude vás zajímat

CENTRUM PRO RODINU

Pro rodiče a vychovatele připravuje Centrum pro rodinu a sociální péči Brno kurz **Křesťanská výchova aneb „Předávání víry v rodině“** Termíny konání: středa 15. 10., 22. 10., 5. 11. a 12. 11. vždy 17.00 – 19.30.

Jedná se o čtyři na sebe navazující tématicky zaměřená setkání, jejichž cílem je uvažovat o základních křesťanských hodnotách ve spojení s jednotlivými lidskými dovednostmi, potřebnými pro prav-

divé svědectví víry a jejich významu v každodenních situacích. Témata jednotlivých setkání: Důvěra, úcta, autorita, slavení, odpuštění, bezpodmínečná láska a život ve společenství.

Centrum pro rodinu a sociální péči pořádá seminář **„Jak zabavit dítě“ aneb „Mateřská je na hraní“** pro rodiče a děti ve věku od 1 do 4 let. Cílem je vybavit rodiče zásobou her a aktivit, aby jim a jejich dětem lépe ubíhal čas v situacích, kte-

ré jsou pro děti nudné a únavné a vybízejí tak k nežádoucímu chování (nemoc, cesta autem, čekání u lékaře,..)

Termín konání: 17. 10. 2009, 9:00 - 12:00 hodin

Místo konání: Společenský sál Crsp, Josefská 1, Brno

Cena: 180 Kč/3 hod.

Více informací na tel. čísle: 542 217 464

FAMILY POINT

Informační a poradenské středisko pro rodiny, Josefská 1 – Brno

Bezplatně poskytuje tyto služby:

- informace a poradenství pro rodiny

- informace o programech pro rodiny v Brně a okolí
- místo pro nakrmení a přebalení dětí v centru Brna
- dětský koutek
- internet pro veřejnost
- akce pro rodiny

Otevřeno po–pá 9:00 – 17:30, tel.: 542 217 465, mob.: 733 755 800 , www.familypoint.cz.

Poradna pro rodiny funguje rovněž elektronicky na info@familypoint.cz.

Family Point je podporován Magistrátem města Brna.

MAFIE 2009 – vzpomínky na prázdniny

Možná si někteří z vás vzpomenou na srpnovou přestřelku před Mikulášským kostelem!? Ta byla součástí naší prázdninové ministrantské chaloupky.

Už dlouho dopředu jsme se těšili, až vypukne Mafie 09, protože Pavel Mašek a Dominik Filip nám vždy vymyslí něco „pořádně akčního“.

A opravdu to stálo za to! Základnu jsme měli u Mašků na zahradě a u Štulhoferů na „Hlásce“, kde jsme spali ve stanech nebo i pod širákem.

Každý den nám vycházeli mafiánské noviny, dostali jsme super tričko, měli jsme i svoji měnu, za kterou jsme si mohli koupit věci potřebné pro přežití, třeba pistoli...(abychom mohli „zastřelit starostu – bohoslovce Patrika“.

Jeden den jsme měli olympijské hry, chodili jsme se koupat, opékali jsme si špekáčky a hráli různé hry. Po celou dobu jsme měli zajištěné výborné jídlo.

Všem se nám chaloupka moc líbila a už se těšíme na příští prázdniny.

Mirek a Dominik N.

Kdyby měli věřící křesťané naději v Krista jen pro tento život, pak by byli prostě blázni a měli by raději žít jen pro přítomnost: jíst, pít a užívat si – neboť zítra zemřeme!

M. P. Gallagher, SJ: Čestně o víře

Maminky na mateřské dovolené

Zdravíme maminky na mateřské dovolené, přijďte mezi nás do

herny v nově otevřených prostorách "Rozhledna" na faře u sv. Mikuláše.

Pro děti je zde upravený prostor na hraní, aby si maminky mohly popovídat a vyměnit zkušenosti s ostatními a vyslechnout si duchovní slovo našeho bohoslovce Patrika. Herna je otevřena každou středu od 9 do 12 hod., Patrik za námi přichází v 10 hod.

Takže **neváhejte, nečekejte - do Rozhledny zavítejte!** Těšíme se na Vás.

maminky z farnosti sv. Mikuláše

POZOR! POZOR! POZOR!

Zveme všechny holky ve věku 10-14 let na faru do klubovny Rozhledna 2.10. v 18:00 na 1. schůzku „Farního dívčího klubu“.

Pravidelně se pak budeme scházet v pátky a to v 18:00 – 19:00 v Rozhledně. Budeme si povídat o duchovních tématech, ale i o problémech, které trápí dnešní holky. Program bude šitý na míru přímo pro děvčata podle jejich zájmů, takže bude pestrý a eliminujeme nudu. ☺ Nakoukneme i do umění, kutění, kultury apod.

Přihlášky si lze vyzvednout na faře nebo přímo v kostele sv. Mikuláše, odevzdávat se budou na 1. schůzce a pro zapomnětlivce na schůzkách dalších. ☺

Bližší informace: Karolína Kolářová, 732 359 715

VÝROČÍ

4. října se dožívá **o. Petr Papoušek**, znojemský rodák, **40. let**. Dnes je administrátorem ve Velkých Pavlovicích.

10. října se dožívá **o. ThDr. Josef Pacal** úctyhodných **85. let**. Od r. 1974 byl farářem a I. vikářem v Brně na dómě a kustos katedrály; v r. 1990 ustanoven soudním vikářem; r. 1994 jmenován II. kanovníkem Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně; r. 1998 získal titul „ThDr“. V roce 2002 byl jmenován I. kanovníkem v brněnské kapitule. Dnes je výpomocným duchovním u sv. Mikuláše.

Oběma oslavencům přejeme do dalších let hodně Božího požehnání.

PUTOVÁNÍ P. MARIE

Poslední etapa pozemského putování Matky Boží nás vyzývá, abychom pohlédli na způsob, jakým postupovala na své pouti k cíli věčné slávy.

Svatý Lukáš vypráví, jak se Maria po andělském zvěstování „vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách“, aby navštívila Alžbětu (*Lk 1,39*). Evangelista tak chce zdůraznit, že následovat vlastní povolání v poddajnosti Duchu svatému, který v ní způsobil vtělení Slova, znamená pro Marii vykročit na novou cestu, vydat se ihned na cestu mimo svůj domov a nechat se vést jedině Bohem. Svato Ambrož, komentuje Mariin spěch těmito slovy: „milost Ducha svatého nesnese otálení“ (*Expos. Evang. sec. Pucám, II, 19: PL 15,1560*). Život Matky Boží je veden někým Jiným – „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova“ (*Lk 1,38*) – je utvářen Duchem svatým, vyznačují ho události a setkání, jako je to s Alžbětou, ale především výjimečný vztah s jejím synem Ježíšem. Je cestou, na níž Maria uchovává a rozjímá v srdci události svého života a objevuje v nich stále hlouběji tajemný plán Boha Otce, jak spasit svět.

Následováním Ježíše z Betléma do exilu v Egyptě, ve skrytém i veřejném životě, až k úpatí kříže, prožívá Maria v duchu *Magnificat* svůj stálý výstup k Bohu, plně přijímá i ve chvílích temnoty a utrpení plán lásky Boží a v srdci chová naprostou odevzdanost do rukou Pána, takže je jakýmsi paradigmatem víry církve (srov. *Lumen gentium, 64-65*).

Celý život je jakýsi výstup na nebe, celý život je rozjímáním, poslušností, důvěrou a nadějí – i v temnotách; celý život je „svatým spěchem“ ve vědomí toho, že prioritou je vždycky Bůh a že nic jiného nemá být v našem životě příčinou spěchu.

Nanebevzetí nám nakonec připomíná, že život Mariin, stejně jako život každého křesťana, je cestou následování Ježíše, cestou, která má svůj přesný cíl, svou již vyznačenou budoucnost: definitivní vítěz-

ství nad hříchem a smrtí a plné společenství s Bohem, protože Otec „když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a vykázal místo v nebi jemu a zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni“ (*Ef 2,6*). To znamená, že křtem jsme již v základě vzkříšení a máme místo na nebi v Ježíši Kristu, ale musíme také tělesně dosáhnout toho, co bylo ve křtu započato a uskutečněno. V nás je spojení s Kristem, vzkříšení, ještě nedovršeno, ale u Marie je dovršeno, ačkoli i Matka Boží musela projít touto cestou. Ona vstoupila do plnosti sjednocení s Bohem, se svým Synem, a přitahuje a doprovází nás na naší cestě.

V Marii Nanebevzaté proto rozjímáme Tu, která má díky zvláštnímu privilegii svou duší i tělem podíl na definitivním

vítězství Krista nad smrtí. „Když dokončila svůj pozemský život, připomíná koncil, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy a vyvýšena Pánem jako královna všeho tvorstva, aby se dokonaleji připodobnila svému synu, Pánu pánů (srov. Zj 19,16) a vítězi nad hříchem a smrtí“ (*Lumen gentium*, 59). V Panně Marii Nanebevzaté rozjímáme dovršení její víry, cesty víry, kterou Ona ukazuje církvi a každému z nás. Ta, která v každém okamžiku přijímala Boží Slovo, byla vzata do nebe, tj. přijata svým Synem do onoho „příbytku“, který nám připravil svou smrtí a vzkříšením (srov. Jan 14,2-3).

Život člověka na zemi je cestou, která probíhá v ustavičném napětí boje mezi drakem a ženou, mezi dobrem a zlem; je plavbou na moři často rozbouřeném. Maria je hvězdou, která nás vede k svému Synovi Ježíšovi, slunci, které vyšlo nad temnotami dějin (srov. *Spe salvi*, 49) a dává nám naději, kterou potřebujeme: naději, že můžeme zvítězit, že Bůh zvítězil a

že jsme křtem do tohoto vítězství vstoupili. Nevzdávejme se nikdy: Bůh nám pomáhá, vede nás. Nadějí je přítomnost Pána v nás. Ta se stává se viditelnou v Marii vzaté na nebe. „Ona je prvotinou církve a obrazem její budoucnosti – jak praví preface dnešní liturgie – a sláva, kterou má u tebe, je nám nadějí a útěchou na cestě k tobě.“

Spolu se svatým Bernardem, mystickým opěvovatelem svaté Panny, ji vzývejme slovy: „Prosíme tě, požehnaná, pro milost, kterou jsi našla, pro přednosti, které sis zasloužila, pro milosrdenství, které jsi porodila, učň, aby nám díky tvé modlitbě dal podíl na své blaženosti a věčné slávě Ten, který se snížil k účasti na naší bídě a nemohoucnosti: Ježíš Kristus, tvůj Syn, náš Pán, jenž je nade vším, Bůh požehnaný na věky věků. Amen“ (*Sermo 2 de Adventu*, 5: *PL* 183, 43).

*Benedikt XVI.
Přeložil Milan Glaser*

Svědectví

Vydat svědectví nového života je povinnost všech křesťanů. Jak k tomu dojít? Už první Otcové si tuto otázku položili. Jejich odpověď pak je potěšující. Není k tomu potřeba nic mimořádného. To, že někdo vede normální křesťanský život, je už samo o sobě velkým svědectvím. Bez Ducha svatého to totiž nikdo nedokáže. Teologové se ptají, jestli by mohl člověk uvěřit evangeliu a zachovávat jeho mravní požadavky bez Boží milosti. Odpověď je svorná: není to možné. Všude tam, kde se vyskytuje opravdové dobro, je přítomen Duch Boží, který dává víru a sílu.

To, co tu říkáme, je tradiční nauka církve. Hledme z ní však odvodit nějaký praktický závěr pro náš každodenní život. V Betlémě přišel do světa Bůh. Důsledkem je to, že svět už není jenom plný zla, ale je tu

také mnoho dobrého. Vidíme zlo, věnujeme mu pozornost? Navykli jsme si vidět zlé. Není radno před tou skutečností zavírat oči. Ale to nás nesmí přivádět do situace, že bychom ztráceli smysl pro správné proporce a věnovali pozornost jenom tomu, co je pochybené a nenormální.

Zdá se, jako by to bylo přirozené. Byla např. velká bouřka. Po ní jdeme do zahrady. Dvacet stromů vydrželo nápor silného větru, obdivuhodná věc. Ale toho si nevšimneme. Zastavíme se u jednoho stromu, který se zlomil. O tom pak podáváme zprávu. Vylíhlo se čtyřnohé house. I přírodovědecký časopis otiskne fotografii této patologie. Rozhodně ovšem nebude podávat zprávu o tom, že se líhnou tisíce a tisíce normálních kuřátek. A se zprávami o lidech to není jiné. Noviny nebudou psát o milionech dobrých matek, které

vychovaly děti. Dočteme se tam ovšem, a bude to vytištěno palcovými písmeny, že se někde stala vražda v rodině, a čteme to, ačkoli to bylo v neznámé vesnici, jejíž jméno jsme nikdy neslyšeli a jejíž obyvatelé nás nezajímají.

Takové je veřejné zpravodajství, sotva může být jiné.

Musíme se s tím tedy smířit. Horší je zpravodajství soukromé, kterému se dá těžko uniknout. Noviny otevřu a čtu, kdy chci a kdy k tomu mám chuť. Ale co mám dělat s člověkem, s kterým musím žít a pracovat a který od rána do večera nedokáže nic jiného než mluvit o chybách druhých lidí? Je kolem nás dost samozvaných proroků, kteří považují za svou národní a svatou povinnost tepat zlořády, hlavně ty, po nichž jim nic není, a zaujímat kritické stanovisko ke všem věcem, kterým nerozumějí. Z počátku nás jejich zprávy zaujmou svou novostí, pak nám jdou na ner-

vy, ale co je horšího, nakonec mluvíme tak jako oni a vidíme svět černými brýlemi. Komu tím přinášíme škodu? Nejvíc sami sobě.

Vzpomínám si, jak jsem šel jednou do lesa na procházku se dvěma náhodnými společníky. Jeden mně celou dobu přemoudře dokazoval, že se má dnes lesní hospodářství dělat jinak a jak jsou lesy v úpadku. Druhý se držel pozadu a za chvíli se objevil se šátkem plným hřibů. Podobně tomu je i při procházce lesem života. Umíme tam najít něco dobrého? Vykonáme tím velkou službu sami sobě, našim společníkům, s nimiž žijeme, a nakonec vydáme svědectví i Kristu. Dosvědčíme, že jeho Duch mezi námi působí, že jeho příchod do světa neustává. Vydáme tím i svědectví člověku. Vždyť historie církve je plná svědků, kteří ukazují, kolik dobrého je člověk schopen a že je na cestě, jež vede do nebe.

(Z knihy T.Špidlíka: Liturgické meditace)

FARNÍ ŽIVOT

• PRAVIDELNÉ AKCE

• Každý den v 6 h u Mnišek dominikánek je mše svatá s možností účasti věřících.

• Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

• Každou neděli při mši sv. v 11 h u sv. Jana Kř. u kapucínů je během kázání **program pro předškolní děti** v sakristii.

• Každou neděli po mši sv. v Příměticích je na faře otevřena **knihovna**.

• Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.

• Každou první neděli v měsíci je v 9 h u sv. Kříže v kapli sv. Dominika **latinská mše sv. dominikánského ritu**; vhod kostelem.

• Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů ve Znojmě se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.

• Každé pondělí před večerní mší svatou u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.

• Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.

• Každé pondělí v 19 h na loucké faře **pravidelné modlitby matek**

• Každé úterý v 17 h je v Příměticích **dětská mše**.

• Každé úterý v 19.00 h na faře u sv. Kříže je **zkouška chrámového sboru**.

• Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

• Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.

- Každý první pátek v měsíci v kostele sv. Markéty v Příměticích je příležitost ke krátké adoraci po mši sv. v 18 h. Během adorace je možnost přistoupit ke svatosti smíření.

- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h mše sv. **s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

- Každou sobotu ve 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 515 227 723; 736 523 600

- **PŘIPRAVUJE SE**

- **27.9.neděle s návštěvou Sv. Otce**; mše sv. u sv. Mikuláše v 17 h, u sv. Kříže v 18 h

- 1.10. ve 20 h u sv. Mikuláše **adorace** před 1. pátkem.

- 2.10. **první pátek** – u sv. Mikuláše mše sv. v 8 a 17.h; adorace a sv. zpověď od 14 h.

- 3.10. **první sobota** – měsíční pouť v Hl.Mašůvkách v 15 h německá mše sv; v 18 h poutní mše sv. slouží P. Ing. Jan Kotík, novokněz – kaplan z Přímětic; autobus ze Znojma v 17 h; novokněžské požehnání.

- 4.10. od 15 h bude na loucké faře **setkání louckých farníků a přátel farnosti** spojené s opékáním prasátka při příležitosti nedávného svátku sv. Václava, patrona farnosti. Srdečně zveme.

- 7.10. **Panny Marie Růžencové** – u sv. Kříže u dominikánů mše sv. v 7.45 a 18 h.

- 7.9. v 16.30 h v kapitulním sále dominikánského kláštera přednáška PhDr. Efréma Jindráčka, Ph.D. z cyklu **Křes-**

ťanská mystika – jako normální cesta ke svatosti. Téma přednášky: modlitba ústní, soukromá a liturgická.

- 11.10. v 9 h u sv. Mikuláše **1. sv. přijímání 2 dětí.**

- 11.10. **otevření kapucínského kostela** mši sv. v 11 h.

- 18.10.při bohoslužbách **sbírka na misie.**

- 18.10. **Posvícení v Příměticích**; Bohoslužby budou následovně: Přímětice v 7.30 h; Kuchařovice v 9.30 h; Mramotice a Cítonice v 11 h.

- 18.10. v 15 h **měsíční modlitba v popické kapli za víru v pohraničí**; pěší odchází ve 14 h z Kraví hory; autobus nepojede.

- 25.10. **začíná zimní čas**, hodiny se posunou o 1 hod zpět, bude delší noc.

- 30.10. od 15 h v kostele sv. Jana Kř. **příležitost ke sv. zpovědi** před svátkem Všech svatých.

- 31.10. v 10 h bude **poutní mše sv. ke cti sv. Wolfganga v Hnanicích.** Všichni i z okolí jsou zváni, po mši sv. bude možnost prohlídky kostela a malé občerstvení s přátelským setkáním u kostela

- 1.11. **Slavnost všech svatých**; mše sv. jako v neděli; po mši sv. u sv. Mikuláše a u sv. Jana Kř. pobožnost v kryptě; ve 14.30 h mše sv. v obřadní síni na hřbitově a pobožnost na hřbitově.

- 2.11. **Památka zemřelých** mše sv. v 8 a 17h v kostele sv. Jana Kř. u kapucínů.

- 2. – 8.11. **oktáva modliteb za zemřelé** – u sv. Jana kř. u kapucínů každý den po mši sv. pobožnost v kryptě kostela.

- 4.11. v 16.30 h v kapitulním sále dominikánského kláštera přednáška PhDr. Efréma Jindráčka, Ph.D. z cyklu **Křes-**

řanská mystika – jako normální cesta ke svatosti. Téma: meditace – rozjímání.

Změny ve farním týmu Přímětice – Bítov

Od 1.7. přibyli do našeho farního týmu další farnosti: Hrádek, Dyjákovice, Valtrovice a od 1.8. farnosti Jaroslavice, Strachotice, Slup. Co se týká personálních změn novokněz Jan Kotík byl ustanoven do našich farností a bude pečovat zjm. o farnosti Citonice a Přímětice, z Moravského Krumlova nás posílil Stanislav Mahovský.

Od října začne v našich oblastech vyučování náboženství. Účast dětí rok od roku ubývá, tak prosíme o duchovní podporu v modlitbě.

Pořad nedělních bohoslužeb

V Kuchařovicích bude mše sv. v 8.00 hod

V Příměticích v 9.30 hod

V Mramotcích v 11.00 hod.

V Citonicích v 11.00 hod.

Od středy 23.9. začaly pravidelné bohoslužby po prázdninové odmlce v **Kravsku**. Vždy pravidelně po 14 dnech v 17.00 hod.

Výuka náboženství

U sv. Kříže bude probíhat na faře : ve středu v 15.15 h pro chlapce 5. a vyšší třídy ZŠ (vede P. Cyril Molnár, OP) a v 15 h pro žáky 1. až 4. třídy ZŠ (vede P. Mgr. Angelik Mička, OP) a v pátek od 16 h pro dívky 5 a vyšší třídy ZŠ (vede P. Alvarez Kodeda, OP).

2.10. v 16 h u sv. Mikuláše na faře **začátek vyučování náboženství** pro všechny.

ZŠ nám.Republiky – pondělí 13.15 hod

ZŠ Václavské nám. – úterý 13.00 hod

ZŠ Jubilejní park – čtvrtek 13.00 hod

Speciální škola – úterý 14.30 hod

Kurz víry – katechismus pokračuje na faře u sv. Mikuláše o nedělích od 18 do 19.30h – 11.10; 25.10.; 8.11. a 22.11.

Otevření kapucínského kostela po vnitřní opravě bude až v neděli 11.10. mše sv. v 11 hod, od 12. 10. tam budou pravidelně mše sv. ve všední dny v 8 h ráno, v pátek v 17 h, v neděli v 11 hod.

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3.
Kontaktní adresa redakce Ing.Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; nevyžádané příspěvky se nevrací. Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce. Uzávěrka je vždy 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.

Tisk POLYGRAF Znojmo
